

1

Indira

1995, Klopanie na zatvorené dvere

Indira viedla zasadnutie správnej rady a práve oboznamovala jej členov s podrobnosťami smerovania ich firmy v najbližších týždňoch, keď sa ozvalo nečakané, nezvyčajné klopanie na zatvorené dvere rokovacej miestnosti. Hoci vzbudilo jej záujem, zachovala si nečitateľný výraz a ešte viac sa sústredila na Šankara, ktorý vyzeral, že každú chvíľu zaspí nad osnovami. Tie im rozdala už na začiatku stretnutia, obsahovali odhady výnosov, ktoré od firmy očakávala.

Budem ho musieť prepustiť, pomyslela si a hneď si v hlave začala premietiť možnosti jeho nahradenia. Vtedy sa však ozvalo druhé, ešte naliehavjšie zaklopanie. „Ďalej!“ zavolala, pričom v hlase jej bolo cítiť podráždenie z toho nevhodného vyrušenia. Nikto, ale naozaj nikto nemal dovolené prerušovať jej zasadnutia rady. Boli posvätné a každý vo firme to vedel. O to viac ju zmiatlo, keď do dverí strčila hlavu Nanditá, jej osobná asistentka. Tá by predsa mala zo všetkých najlepšie vedieť, že nechce byť rušená.

V tridsiatich troch rokoch bola Indira najmladšou a takisto jedinou ženou na poste generálneho riaditeľa firmy Telco Analytics (a pravdepodobne najmladšou a jedinou ženou na tomto poste v celej Indii). Na túto vytúženú pozíciu bola povýšená iba pred niekoľkými týždňami. Toto rozhodnutie všetkých šokovalo a rozladilo, najmä skúsených veteránov, ktorí si na to miesto už dlho

brúsili zuby. Iba Indira nebola ani šokovaná, ani rozladená. Pracovala na tom, aby dosiahla tento cieľ, odkedy hneď po ukončení stavebnej fakulty, kde bola jedným z troch dievčat, ktoré vysoko prevyšovala, nastúpila na toto miesto.

Indira si z obrnenia sa a ignorovania nezmyslov urobila vlastnú misiu – bol to jediný spôsob, ako čeliť starším mužov, ktorých v ceste za svojím povýšením preskakovala bez ohľadu na ich roky skúseností a z ich pohľadu oprávnenú, šovinistickú nadradenosť. Slúžila ako príklad a nedala sa ničím oklamať. Bola tvrdšia než ktorýkoľvek z nich.

Keď si začala raziť cestu ich bojovými šíkmami, čo bolo takmer v tej istej chvíli, ako nastúpila do Telca – osamelá žena v zástupe chlapov mieriaci na vrchol –, často musela čeliť vtipom o jej ženskosti a celkovo o ženách, no tie rýchlo odplácala narážkami na mužov a ich neschopnosť. Vedela, že ju potajomky nenávidia, ale ani trochu ju to netrápilo.

„Volajú ma drvička gulí a nemýlia sa. Tú prezývku som si za-slúžila a som na ňu hrdá. Ešte stále máte záujem?“ spýtala sa Karana, keď ju pozval na rande ani nie pätnásť minút po tom, čo sa stretli na konferencii najväčších priemyselných firiem, kde bola, ako inak, jedinou ženou.

Ani na chvíľu nezaváhal. Naopak, v jeho jagavých bronzových očiach zbadala ešte väčší obdiv. „Mám rád výzvy.“

„Len aby ste nedostali viac, než ste čakali.“

Uškrnul sa. „Mňa nevystrašíte.“

„Ale varovala som vás.“

Karan sa namiesto odpovede len schuti zasmial, jeho veselosť bola ako kocky ľadu hrkajúce v pohári, ktoré v sparný deň upoko-ja vyprahnuté hrdlo.

Karan... Indira pocítila bodavú bolesť pri myšlienke na manžela, na to odcudzenie, ktoré sa v poslednom čase medzi nich vkradlo a napriek enormnej vyťažnosti si nemohla ho nevšimnúť, no

netušila, ako ho preklenúť. Hoci bola mimoriadne kompetentná vo svojej práci, záležitosti srdca boli pre ňu španielskou dedinou.

„Teší ma, že som jediný, ktorý vidí aj tvoju nežnú stránku,“ šepkával jej Karan, keď ju v noci objímal, a jeho hlboký hlas, zrelý ako dobrá whisky, sa jej zdal neodolateľný.

Už si však nevedela spomenúť, kedy také niečo povedal naposledy a kedy vôbec strávili noc v jednej posteli. Arun práve prechádzal charakteristickou prítulnou fázou a Karan musel čoraz častejšie stráviť noc uňho v izbe, aby ju nerušil, keďže musela vstávať skoro ráno a vzhľadom na intenzitu a tlak jej pozície sa potrebovala dobre vyspať, aby dobila baterky.

Arun prišiel na svet práve v období, keď si Indira zobrala na plecía ešte viac zodpovednosti v práci a bola čerstvo povýšená na riaditeľku. Karan vtedy navrhol, že zostane s dieťaťom doma, pretože hoci bol jedným zo zakladajúcich partnerov startupovej spoločnosti, ktorú pomohol vytvoriť, mal omnoho flexibilnejší pracovný čas. Tento neuveriteľne progresívny prístup Indiru veľmi prekvapil. Aj keď už pochopila, že Karan nie je len taký hocikajáký chlap, ešte stále čakala, že sa ešte vyfarbí, v niečom ju sklame, odhalí, že je vlastne iba jedným z ďalších šovinistov, s ktorými denne pracovala.

No Karan bol odlišný. Vždy sa k nej správal ako k rovnocennej, vždy ju akceptoval takú, aká bola. Nikdy nechcel, aby bola niekým iným, niekým menším, kto by sa vedel vtesnať do odliatku, ktorý muži navrhli pre ženy. V tomto smere bol celkom iný ako všetci muži, ktorých poznala, vrátane jej otca, ktorého každá konverzácia s ňou musela obsahovať nejaké pokarhanie alebo varovanie: „Kariéra je dobrá vec, ale nezabúdaj na svoje povinnosti manželky a matky.“

A hoci si to nikdy otvorene nepripustila, veľmi túžila po tom, aby jej otec aspoň raz v živote povedal, že je hrdý na to, čo dosiahla. Zatiaľ sa toho nedočkala.

Na druhej strane Karan vždy bol na ňu hrdý, bez ostychu, bez výhrad a za celé roky ich manželstva to nezmenil.

Naopak, bola to ona, ktorá bojovala s tým, ako zladiť nároky práce na poste generálnej riaditeľky s rolou matky a manželky (ďalšia

z vecí, ktoré si nechcela pripustiť – že na otcových pochmúrnych vyhláseniach by mohlo niečo byť) a že zo vzťahu s jediným mužom, ktorého kedy milovala, jediným, ktorý jej rozumel, staral sa o ňu, zbožňoval ju a rešpektoval ju za to, aká je, sa stáva pohroma a obeť jej kariéry.

„Madam,“ ozval sa Nanditin hlas, „mohla by som si vás na chvíľu požičať?“

Hoci jej zvyčajne pokojná osobná asistentka prestrčila cez dvere iba hlavu, Indira hneď vedela, že je znepokojená.

„Ospravedlňte ma, páni,“ obrátila sa Indira bodrým hlasom ku skupine riaditeľov, všetko starších mužov, ktorých šikovne obišla pri svojej ceste na vrchol a tak sa stala ich šéfkou. „Bude to len minútka.“

Muži zavzdychali a povystierali sa. Šankar prestal čokoľvek predstierať a klesol hlavou rovno na papiere na stole, pričom mu z úst vyšlo tiché zachrápanie.

„Nech je to čokoľvek, Nanditá, nemohlo to počkať?“ Indira nedokázala potlačiť hnev vo svojom hlase, hneď ako za sebou zavrela dvere rokovacej miestnosti a ocitla sa so svojou asistentkou sama. „Vieš, že ma nemáš...“

„Ospravedlňujem sa, madam.“ Nanditá si nervózne uhladila záhyby na svojom *sári*. „Váš manžel sa s vami snažil spojiť...“

Manžel. Indire sa divoko rozbúchalo srdce, takmer jej vyskočilo z hrudného koša. V tej chvíli už nebola generálnou riaditeľkou a úspešnou manažérkou, len ženou strachujúcou sa o svoju rodinu. Karan dobre vedel, že ju nemá vyrušovať, keď má zasadnutie rady. Ak volal, muselo to byť niečo naliehavé.

„Čo chcel?“ spýtala sa, keď si už bola istá, že sa jej upokojil hlas, hoci celé jej vnútro kričalo: *Okamžite mi to povedz!*

„Hneď máte ísť do nemocnice.“

Indira nečakala, kým Nanditá dopovie, hoci tá za ňou volala: „Madam, hovoril, že...”

„Povedz riaditeľom, že sa zídeme ešte raz neskôr.“

„Ale, madam...”

Indira už nepočúvala, nedokázala to, srdce jej búšilo, v hlave znela jediná veta: *Prosím, len nie Arun*. Rozbehla sa a Nanditin hlas za ňou slabol. Nevnímala pohľady zamestnancov, okolo ktorých prechádzala, zvedavé, šokované, prekvapené, že vidia svoju vždy chladnú, vyrovnanú šéfkku utekať niekde preč.